

La frase del dia

“La T-casual es podrà compartir però no es podran picar dos viatges seguits”

Damià Calvet, CONSELLER DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

Tribuna

Juan-José López Burniol. Notari

Aniversari de la Constitució

A vui fa quaranta-un anys que la Constitució espanyola fou aprovada per referèndum. Ho celebren. Sempre he pensat, dit i defensat, que la Transició va ser un èxit, que la Constitució de 1978 és la primera constitució de consens que ha tingut Espanya, que la monarquia ha estat i és la clau d'arc del sistema constitucional, i que l'etapa que hem viscut ha estat, amb totes les ombres que es vulguin, un llarg període de pau, creixement i benestar difícil de trobar en la nostra història. Sé que aquesta opinió, tan discutible com la contrària, no és compartida per molts ciutadans. Ho respecto i no perdré ni un moment a defensar-la. Fa temps que sostinc que el diàleg és l'única forma de plantejar i resoldre els problemes polítics, però no qualsevol diàleg. De res serveix un diàleg informatiu: ens ho tenim tot dit des de fa molt de temps; tampoc és possible un diàleg dialèctic: no ens convencerem recíprocament mai de res; tan sols ens resta el diàleg transaccional sobre coses concretes, és a dir, canviar cromos.

LLAVORS, PER QUINA RAÓ escriu sobre el tema? Perquè, si el govern que avui s'està intentant bastir arriba a governar, entrarem en una situació distinta que no valoro com a bona o dolenta; tan sols afirmo que serà radicalment nova. Per primera vegada entraran en el govern un vicepresident i diversos ministres que consideren que la Transició va ser una ocasió perduda i que qüestionen la seva obra. Normal: pura democràcia. Ara bé, admès això, sí pot resultar útil aprofundir més en aquesta posició ideològica i política.

ARA FA UN ANY, Pablo Iglesias i Enric Juliana publicaren un llibre de converses titulat *Nudo España*, en el qual ambdós parlen extensament sobre un ampli ventall de temes centrats en la política espanyola. En ell, Pablo Iglesias es

manifestava amb claredat i precisió sobre moltes qüestions. Així, diu que la Transició és l'objecte de reflexió en clau espanyola més important a Podem. I ho és en un doble sentit: com una crítica a l'esquerra, que potser no tenia força per fer més del que va fer; i per contradir el relat edulcorat que es fa d'ella, que ell defineix com “una tomadura de pelo”, ja que la Transició no va comportar cap canvi en l'estructura del poder econòmic donat que, a diferència de

Portugal, a Espanya la dictadura no s'esfondrà en 48 hores. En definitiva, arribat el moment es va renunciar, de forma intencionada o casual, a construir una societat civil organitzada des de sota. I és que –reconeix– aquella Espanya modesta d'inicis dels 70 començava a estar satisfeta de la situació: s'estava formant la classe mitjana. Per altra banda, respecte a la monarquia, Iglesias entén que és una variable fonamental de la Transició, ja que pels sectors reformistes del franquisme i, amb el temps, també pel Partit Comunista, la Transició s'havia d'articular entorn de la monarquia, de manera que servís alhora de legitimació de la institució. Ara bé –segons Iglesias–, no obstant que el rei Felip VI té moltes més virtuts que el seu pare, ha pres una sèrie de decisions polítiques que difícilment podrà esmenar i que el col·loquen en una situació difícil.

EN RESUM, LA POSICIÓ de Pablo Iglesias és obertament crítica envers tot el sistema polític que denomina “Règim del 78”. Res a dir, com també és respectable el seu propòsit d'esmenar-lo en profunditat. Ara bé, el problema no rau en “el què”, sinó en “el com”. Per això hi ha una afirmació d'Iglesias que provoca certa perplexitat quan, després de proclamar que “venim de la tradició marxista”, afegeix que “a diferència del PCE, nosaltres no renunciem a res, no transigim. (...) No transigirem ni tan sols en allò simbòlic”. Perquè es pot compartir la seva convicció que “la nostra democràcia encara té molt marge de millora”, però aquesta millora tan sols serà viable si s'afronta d'acord amb la Constitució i les lleis, amb lleialtat i respecte a totes les institucions –incloent-hi la monarquia–, i prescindint d'aquell to insofrible característic de l'esquerra radical, que s'atribueix una tan discutible com injustificada superioritat moral.

“Per primera vegada entraran en el govern un vicepresident i diversos ministres que consideren que la Transició va ser una ocasió perduda i que qüestionen la seva obra”

De set en set

Josep Maria Casasús

Toc Pitarra

Els voltors immobiliaris que atalaien Barcelona també aterren per cruspir-se petits bocins d'història. És el cas del res-

taurant del carrer Avinyó que conservava la rebotiga de Frederic Soler, Serafí Pitarra, (1839-1895), dramaturg que hi tenia una relleu. Editorial Àmbit ha publicat enguany *Les nits de Pitarra*, llibre de David Domènech que documenta a bastament i amb amenitat què passava en aquell altell entre 1863 i 1871, quan acollia tertúlies culturals vitalistes. L'any 1987, la família Roig va posar-hi un restaurant, el Pitarra. Tenia un toc especial. A l'entresòl, amb vidrieres que donaven al menjador de

Els voltors immobiliaris posen setge a petits bocins d'història de la ciutat

baix, hi havia llibres, retalls i gravats que evocaven aquell petit món de finals del segle XIX. Era un racó íntim que des de feia trenta anys emparava dinars de conspiracions polítiques, de trobades amicals i de cites furtives. La proximitat amb les seus de la Generalitat i l'Ajuntament facilitava que aquell cau discret complís aquestes funcions. Després d'estar tancat i amb obres, el local va tornar a obrir el maig del 2018, transformat en un pub. El titular del nou negoci, un especulador irlandès, va malmetre el menjador de la planta baixa. Pocs mesos després aquell depredador va clausurar l'establiment. Queden testimonis de grans moments públics o secrets d'aquell lloc: els dels temps antics, que recull l'obra de David Domènech; i els d'una clientela dels nostres temps que apreciava el toc càlid i la llibertat de converses o discussions que assegurava el reser-

Sísif

Jordi Soler

